

El melic de la Raffaella Carrà

L'enyorat Foster Wallace deia que per captar l'atenció del lector enmig d'una cultura televisiva i comercial cal una dificultat imaginativa sense precedents. L'italià Massimo Gramellini (Torí, 1960) fa seu aquest principi i converteix una història en aparença autobiogràfica clàssica i centrada en la mort de la mare quan ell tenia nou anys (una mort que amaga un secret final) en un exercici ple de sentit de l'humor, de la por de no sentir-se estimat i d'una lluita constant per la immersió en una edat adulta marcada pel melic i les audaces trajectòries de les cames de la Raffaella Carrà en un concurs televisiu de cantants. No es deixin enganyar pel títol de la novel·la, carrincló i amb regust a la infraliteratura d'autoajuda d'Albert Espinosa. Res a veure. De fet, el llibre està dividit en set parts amb títols brillants i que haurien ajudat a arrodonir l'obra, com *Almenys en David Copperfield tenia una tia* i *L'inevitable em va prendre per sorpresa*.

L'obra de Gramellini, amb una traducció esplèndida, és el passeig dickensià d'un orfe a la recerca d'una figura materna, d'una explicació a una nit en què la mare, just abans de morir, es va apropar al seu llit, el va acotxar i hi va deixar la bata ben plegada. Quan la realitat es revela com una tirana al petit Massimo, aquest es refugia en l'asil de la fantasia i en la passió per l'equip de futbol del brau patidor, el Torí, en una ciutat plena de seguidors de la triomfant Juve. Per acabar d'adobar la seva condició de perdedor, Gramellini es converteix un dia en periodista, activitat que defineix com un ofici de merda i que li serveix, almenys, per poder-se pagar un croissant amb cada article.

El recorregut vital d'en Massimo és una lluita constant amb el seu particular monstre de l'ànima, amb impulsos autodestructius,

amb neurosis i altres fòbies per intentar esquivar tot allò que prengui forma de patiment. I per això, passa anys bressolant-se per històries falses i versions tranquil·litzadores.

L'uruguaià Carlos Liscano explica que quan no passa res durant la nit és quan un descobreix que el temps passa. El problema és quan passa alguna cosa, nits que esdeve-

nen sense espera. El transcórrer de la vida de Massimo és així, i fins i tot quan té un fill no deixa de veure en ell un potencial orfe. Arriba a la conclusió que sense la veritat mai arribes a ser adult, per la qual cosa cal enfrontar-se al mateix monstre que un mal dia es va endur la mare. Si no se'l derrota, sacrificar-se no serveix per a res. *

15
CULTURA
10.05.2013

El jove protagonista

de l'obra de Gramellini beu de la cultura televisiva, amb la presència inspiradora de Raffaella Carrà
ARXIU

DEIXA'T PORTAR PELS SOMNIS
Massimo Gramellini

Traducció:
Esdres Jaruchik
Editorial:
Amsterdam Llibres
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 191
Preu: 18 euros